

У Новоме Саду 10. децембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду; рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Преплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

Чудни гласови.

Ако је то тако било
Ка' што вели „Est“
Онда у тој работи
Благослова нест.

Кад би била истина,
Ух, боже бламаж!
Ал ми ћемо до потврде
Веровати да је лаж.

Чекајући, ми ћемо
Још о добру сневат'
И нећемо још „хладне
Фруштукe“ погреват.

Политични преглед.

Кад човек, коме су иначе сви пет чувства здрави, баца поглед свој по овоме свету, а он чује свакојаке ствари, које му не миришу најбоље, и кад их опипа, а он поквари укус, и сви пет чувства очемери тако, као да је у редакцији „Видела“ три дана за љубав перином „Радикалу“ писао чланке за „Наше Доба“.

Од свију догађаја у свету највећу пажњу привлачи на себе велики покољ, који од неко доба бесни по целој Европи, и коме на жртву падају најдебље крмаче и бравови, дакле створена четвороножна, — но по томе свом четвороножју не би њима било ништа рђаво, кад се не би појавио и пети нож, који им главе долази. Но и ако су крмаче, будући да свињском роду припадају, створења нечиста и каљава, опет они нас чисте и углађују, јер од њихове се длаке (које се у књижевству зову чекиње) праве четке, дакле оне домаће справе, којима ми

чистимо своје одело, своју косу и браду, да не би иначе својим спољашњим изгледом подсетили друге људе на она створења, од којих четкари свој еспап израђују.

Кад се даље осврнемо по свету видимо концентрисање козака — по кафанама, који прекорачују границу у игрању „фарбла“ и „шлагера“, и од којег посла заиста прети опасност невиним фамилијама, женама и деци, већа него од концентрисања козака на другој којој граници, варошкој или Пољској — (охо! хтедох написати: пољској).

Даљи су појави у свету, неко опште неodobрење за председника. У Угарској није им по вољи председник „Матице“; у Хрватској није им по ђуди председник југосл. академије; а у Француској нису били задовољни са председником републике. Но кад је та редња већ ударила, ваљда ће скорим доћи ред и на друге председнике, као на пример на председника саборског одбора и митрополитског савета, те ће га зараза однети на како пусто острво, као оно Робинзона Крусе (главе русе).

У немилу политичку ситуацију унео је мало ведрине касанин Стеван Виндиш, што је одгризао нос својој жени, и „Радикал“ Пере Тодоровића, што је отворио рубрику за јавни разговор између љубазника и љубазница, кредитора и дужника, и иначе на форму бечког „Тагблата“, те тако већ неке моралне госпођице дају рандевус код видинске чесме у невидимско доба, у 9 сати у вече, и неки веровници обећавају својим дужницима, да ће им чесно име обесмртити и предати потомству, штампајући га у новинама, тамо негде међу огласима на Бергеров „лебертран“ и на конофос Бернхарда Тиха у Брину.

С погледом на наше књижевне прилике имамо да прибележимо, да ће наши књижевни листови „Јавор“ и „Стражилово“, ако публика и од сада буде

тако родољубиво потпомагала своју литературу дотерати до онога, што им према имену њихову и приличи. „Јавор“ је дрво, од којег се праве гусле, а гусле употребљују слепци и просијаци, те ако српска публика буде и од сада тако топло се одазвала, то ће трудбеници око „Јавора“ скоро дотерати до гусала; — Стражилово пак познато је у најновије доба с тога, што је онде не давно ископан гроб, те је онде сарањено нешто што нам је мило и драго, те ако публика буде се и од сада тако својски заузимала за тај наш лист, могло би лако (но не дао бог!) пасирати, да се и на овом „Стражилову“ ископа гроб, у који ће раденици и издавачи саранити не само своју вољу и одушевљење, него и добар део свога новца, и тако би онда „Јавор“ могао свирати! (јер би имао гусле), а „Стражилово“ би могло певати — опело српској свести и своје утрошеном труду, а богме и новцу. Само не знам чија ће то онда бити срамота: уредника тих листова или неуредних претплатника. Али иде нова година, пак ћемо ваљда бити у годину дана — старији, дакле и увиђавнији. Овом приликом морамо се сетити и „Босанске Виле“, те и њој пожелети да не буде као што су остале виле, т. ј. нека невидима створења; ми јој желимо, да и од нове године (макар што је вила) буде месната телесна и видима, и да се око ње купе многи и многи потомци Краљевића Марка и Милоша Обилића.

А „Невен“ и „Голуб“?

Невен је цвеће, а цвеће знамо да се онда дуго одржи кад га у књигу пресујемо; дај дакле, да и овај „Невен“ пресујемо, т. ј. трукујемо (штампамо) у књигу, пак ће нам се дуго одржати. Голуб пак увек тражи чисто жито, па

дај да гледамо да га међу нама и нађе, — та ваљда тек нећемо хтети да будемо кукољ.

Завршујући овај „политички преглед“ са књижевним приметбама, морамо се сетити и „Стармалог“, који сада од нове године ступа у 11. годину своју, дакле сада је свршио основне школе и науке и треба сад да га дамо у латинску школу и у гимназију, а за то му је потребна штипендија, — но пошто ми Срби имамо две феле (врсте или руке) штипендија, чисте народне и оне које су запале под руковање Германово, то смо ради искати за „Стармалог“ штипендију само народну, а ако му је не да народ, он знам да друге не треба, него ће остати код куће и радо ће се и сам претплатити на какав нови „Стармали“, који би имао врвнију прошлост, боље спреме, или бар — боље сведоцбе и препоруке.

Бука. Дочека смо и то да се у своје мишлењу и „Браник“ и „Застава“, па чак и „Наше Доба“ слажу. То сам давно желио — ал сад се томе ни мало не радујем.

Шука. Та говори, човече, шта је то, и зашто се не радујеш?

Бука. Јер су се ти листови сложили само за час, и то у осуди „Каврге“, а та ће слога да убије вољу за рад у једном младом иначе одличном књижевнику српском.

П у с л и ц е.

○. Жао нам је и кад се Бизмарк разболе; али нам је још жалије кад наша политика неће да оздрави.

ПОДЛИСТАК.

Једна година из мог ђаковања.

Од Пошунгуца

плачевно свитије које на велико чудо мајстор сепикино још није ушло у историју.

(*Баш да се не кајем што сам га написао.*)

(Наставак.)

Пулхерија и Кузман били су у своје елементу. Кузман је толико видловао и смешио се „блажено“, да си му на лицу могао приметити, е се већ и сам почео чудити како је оштроумно-учтив и учтиво оштроуман. Она се опет толико на њега клибила и превртала очима, да сам неколико пута помислио е ће Кузман одлетети, за то сам и био приправан да га ухватим за ноге и скинем му моје ципеле, но он је ваљда приметио био моју опаку намеру, па није ни покушавао то, али се толико вурао, курисао и доказивао и рукама и ногама да је „хитрозлочестиви“ Венијамин у два, у три маха мислио е је Кузман Пулхерији разбио нос, те полазио с (празном) чашом к њима, да л' да њој даде да се опере, ил' да њему расхлади главу, то не знам, само толико знам, да је чаша била празна, и да Кузман у овој услужности ни најмање не би уживао.

Она, дакле, није волела Венијамина него Кузмана. А као на што да га и не воле? Да шта вели појезија, флегматичност, високо чело, говорнички дар, француска брада, кочијашка вештина, висок род, шаљиве белешке, изворне песме, цвибер и црвена шлајфна?

Провели смо били врло добро, и на послетку још дознам, да смо ми због Венијамина онако страдали, јер он нам је извукао чивију кад је сисао по шешир, знајући већ попред да га Кузман неће хтети чекати; за то сам и наумио био да му се што пре осветим, те још то вече измислим начин како ћу то урадити.

Одмах сутра дан напишем једно љубавно писмо и то женским руко- и правописом управљено на Венијамина, у коме се Пулхерија вајка, што је није он тамо забављао, него допустио да је Кузман гњави и мучи његовим несносном појетичношћу. Однесем га Сепикином шегрту и кажем му да га преда ономе, што ће до вече самном ту да шетати, и да каже да је од Пулхерије. Уједно га запитам да ли праве гњици Пулхерији ноћу серенаде? И он ми одговори да то до душе не зна, али зна да га често пробуди неко певање под њеним пенџерима, које се обично с тиме заврши, да их мајстор Сепл са својим нижима и подчињенима развија; шта више да је и он једаред имао срећу вурати се камењем за тим ноћним пјевчецима, у чему је он, морам и то додати, особито уживао.

†. Мени је од тога највећи страх, што се тако страшимо и једног руског „Инвалиде“.

∞. Ја не знам што се сад баш диже хајка на Матицу Српску. Та ваљда се тек тиме не мисли подстакнути одушевљење српско, за случај рата.

Θ. Чујемо да се и око новосадске гимназије српске просула лапавица. (Није лапавица, већ само Тапавица).

△. Међу Маџарима појављује се жеља, да се Матица Српска пренесе у Пешту, — на ако ни онде не угиве, онда ће се пренети у Дебрецин или Кечкемет.

* * *. Из пештанског музеума краду се стари новци. Можда се за то вуче Матица у Пешту, да служи за пример, како треба савесно руковати са јавним заводима.

‡. Ако изгубимо Матицу из Новог Сада горко ће нас заболети. Најлакше ће се утешити уредник „Нашег Доба“, — утешиће га милосрдне сестре, које жели да васели у новосадску болницу.

□. Бечки „Кикирики“ црта српску скупштину као црето, — и то баш онда кад је она најмање крива. Да ли ће се когод наћи да бар тај број „Кикирикиа“ подере, згужва и ногом згази. Или та благост само на „Стармалог“ наилази?

Дође и вече и ми одосмо у шетњу. Кад смо дошли до њезиног прозора на ком је увек била укипљена као ружа у чуно, а она подигнувши своју гараву главицу, искрививши свој црнурасти вратић, показавши своје црномањасте зубиће, сабрав свје (због богиња) пепита обрвице и развукав беличасте трепавице, са разрогаченим сексерасто-црнкастим и црнкасто-ексерастим очима удостоји га свог чрезвичајног и пунозначајног погледа тако „дражесно“, да срећа те није било кише, иначе би се Венијамин као — алва на киши растопио.

Прегледим је брзо али пажљиво не би ли на њој осим једног мало крњег зуба и 26 година нашао чега што би могло занети, и — пронађем да јој је лево око мало овамо а десно мало овамо, еле овамо, онамо, кад се сумира изађе да је била малко назривава. Кад смо већ били прошли њену кућу, дотрчи за нама шегра, преда Венијамину писмо, шалне му нешто на уво, и отрчи натраг; а одмах за тим зачу се леп (ил' ако не баш леп а оно бар висок) глас из Сеникине авлије шегре Вилија:

„Мени је живот омражен,
Без тебе живет' не можем“

Он је наравно мислио да то она голубица (из врњина гвизда) гуче, и то да баш без њега живет' не може, и ах! онда је био „паф“. Није имао ни да каже: „збогом памети“, већ пошто мени, повукав ме, мал' ми није

Оскоруше.

⊙. Оскоруше су воће опоро и купе уста. (Кад су гњиле онда су добре). Кад се човеку уста купе, онда не може да говори. Ој посланици саборски, који још никада уста отворили нисте, ко вас је тако нахранио оскорушама? И што сте тако гњили, кад су оскоруше опорне биле?

†. У манастиру Златици нашао се мушки Варвара Убрик. Па кад ће бити крај томе варваризму?

∞. Ако је то цела истина, — а баш ако је само и пола истине, — онда је Златица заиста зла тица!

§. Него и та француска република је нешто, што је с реп-а почело!

∞. У Софији су забранили све листове осим „Слободе“. И тако сад човек не зна, чему већма (у Бугарској) да се чуди, или слободи штампе, или слободи забране.

□. Чланови српског клуба у Загребу, нешто су ућутали о своме новом листу. Канда се тај лист неће тако брзо оскорупити. (Или се можда најео оскоруша, пре рођења.)

×. Даклем ће од сада г. Ђурковић да брани православије!? Хајд', хајд' како ће и он са својим радом заједно у корпу, хоћу рећи у Корфу (Крф) отићи!

капут издерао (из чега сам видео да се баш за цело није мало пре растопио), појури кући.

Хтео сам да вичем за њим: Држете га људи, полудео је! Ал' пошто сам био љубитељ својих зуба, и нисам био рад да ми он својим прљавим амбредом запуши уста, оставим то за други пут на пођем и ја за њим. Он пак не гледајући много на овај „смртни“ свет и земаљску ништаву стазу, запне за пиљарицину корпу те љоскац преко ње и — да је било коме стати па видети како је слатко надиг'о батакове, те пошто је цокулама пиљарици „чуло мириса“ расцопео, мајку земљу целивао, те у њу и своје „међуочје“ илити „благоносије“ зарио, а о катихетине ноге амбрел поломио, који га на срећу није познао које за то, што је већ приличан сумрак био, а које за то, што му звезде и варнице потпаљене Венијаминовим амбредом нису то допустиле, — скочи те онако натеченим лабрњама управо кући, не осврћући се ни најмање на такве маленкости. Ја пак пошто је прешла свака опасност да ћу пући од смеја, кренем се такође кући. Кад сам дошао до куће нисам хтео да одмах уђем унутра, него сам гледао кроз прозор шта ће да ради. Он упалио свећу па чита, а од радости час седне час устане.

„Ах љубави, љубави — рећи ће с натеченим дробуљама пошто је писмо прочитао и (разуме се) пољубио — баш умеш по неког да напатиш! Сирота Пулхерија,

Пријатељски савет.

Ако те судба гони,
Мој драги Давиде;
Ако те многи људи
Мрзе, ненавиде;
Ти се сети да међ њима
Још неколико таких има,
Који ти завиде.

(„Fl. Bl.“)

Како куне моја стрина.

— Да бог да те наместили за патријара, па ти дали рођена брата да ти добром манипулира!

— Осудили те, бог до, да будеш уредник српског листа у које несрпско доба!

— Увукао ти се, да бог да, „Нашег Доба“ уводни чланак у уво, па ти га не могао ни један доктор извадити!

— Да бог да те одборници и скупљачи добровољних прилога увек код куће затицали!

— Да бог да се претворио у Ђурковићев предлог о српским школама, — ти наказо једна!

— „Виделов“ те кочијаш, бог до, у Карловце возио!

— Да бог да вам онај ађански берберин у општини председник био!

— У Сентомашу, да бог да, од жеђи се три дана мучио!

— Сомборска ти слога венац славе оплела!

Кирил и Спиридон.

Кирил. Кад ко хоће да избегне зими зиму, куда га онда пошљу доктори?

Спиридон. Има кога пошљу у Крф.

Кирил. А куда би требало послати тога истога на лето, да избегне велику врућину?

Спиридон. Ја би га послао у Сибирију.

* * *

Кирил. Шта вели комисија за прегледање напредачких рачуна што се тиче зајма од 8½ милијона од генералне „уније“, знаш оне што је банкротирала? Фали ли их или куди?

Спиридон. Фали.

Кирил. Тако? Дакле фали их!

Спиридон. Јест. фали, и то фали врло много од оних милијона.

Мудри Гаја.

„Свет је као лудница“!

— вели мудри Гаја, —

„Један другом завиди,
и хлебац присваја“,

Свађе, кавге, злочини,
на дневном су реду,
Једни гњаве, други би
исто, ал' — не смеду“.

„Сит сам овог лудила!
збогом ми остајте;

Одох тражит' заборав!
на ме не чекајте“!! . . .

Оде Гаја. — За њим сви
чудновато гледе

Шта ли јадник науми
под власи, под седе?! . .

откад она чека писмо ал' ја мула, кукавица! Баш сам имао много доказа по којима би као „паметан“ човек могао судити да ме љуби, па јој и опет нисам смео да пишем а види ње, она ме тако воле да више не може да ћути. Али ћу јој знати ту њену искреност и одважност и оценити. Ах Пулхеријо, ти си од сад само моја! Дед Кузмане, сад се, момче, бацакај како те Пулхерија воле Па како уме да се чини невешта, послала ми писмо, и то овако слатко писмо (опет „цмок“), а кад сам прошао поред ње, а она ни лук јела ни лук мирисала, чини се невешта као да она о томе ништа не зна а то само за то да се Власи ил' боље рећи ови шмародери, барабери и фармазони не досете“

Сад уђем унутра, јер сам чуо колико сам хтео, те да ми не би шеврдао, ни пет ни шест већ одмах за руку, која је већ имала злочестиву намеру да писмо стрпа у џеп: „Пре свега хвала ти на комплименту, ал' дед да види шта ти пише. Немој да ми шеврдаш!“

Он сад није имао куда већ ми покаже писмо а ја пошто сам му честитао на срећи и изјавио своју завист, наговорим га да одмах треба да јој одговори и то ја ћу му написати „класичким“ штилом, јер то женске страшно вољу, а да ће папир бити розникаст, и да ћемо на почетку (црним) мастилом насликати црвену ружу о томе тек валда нећете сумњати. Одмах седнем и кад сам био готов, ја му га прочитам:

Дражесна, сладчајша и љубимјејша (ако смем рећи) моја!
Бисеру срца мога — плачевнога!

Далеко беше от мене мечганије но дати вам од себе израза призрања на оно ваше — достојанством украшено, величајшег уваженија достојно, отликовано и до највишег вазносити степена, подигнуто — писмо. Вама — који сте беспримерне благиости, учтивости и кротости своје крепостију, моме спроћу вас разјапљеном, срдцу, величајшег уваженија и ужасњејше љубови кракоке за кратко време укрепити умели — не могу а да не дам от себе восхишченијем возбужденог израза захвалности.

Примите дакле, увјереније мога особитога почитанија и моје смерне љубови! — Ах!! и опет ах!!

Високопарни ум ваш рекама теченије прстом показује; ружице по сунцу и месецу сади . . . камењу уста отвара . . . танкостију бо и виткостију гласа славуја сте претекли. Па еда ли би „питао“ возмог'о тко не љубити тако чадо??

Ако сам писмом овим и толико принети вредан, колико је препуном — да се прелије потребно — посуду, то знај о дражесна! да се моје наклоненије спроћу вас и у напредак из неотвратимих очију мојих губити неће!

Надајући се, дакле, великој полезности от брижног воздјеланог писма овог, воистину не отчајавам, но исповедајући се као целим сердцем оддатог — до безсумјени-

.....

 А што народ онамо
 од нечега бежи? . . .
 Јадни Гаја, ено га . . .
 м р т а в — — п и ј а н лежи!

Др. Казбулбуц.

Брња, бара, кључеви.

„Покојви „горки Павле“ био је пре буне у Новом Саду трговац. Дућан је имао у дунавској улици. Авлија му је била окренута бари варошкој.

Он је имао обичај да научи свога шегрта, да пре него што оде спавати ова три посла уради: 1. Да одреши песето, које се звало Брња; 2. да закључа капију, што је ишла на бару, и 3. да унесе кључеве од дућана и осталих стаја њему — господару — у собу, и кад је то све урадио, онда тек да може ићи да легне.

Да не би пак шегрт које вече заборавио што од она три посла да уради, то је господар Павле назвао ни „горки“, научио сваког свог шегрта декламovati ове три речи: „Брња, бара, кључеви!“ И тако чим „горки Павле“ дигне прст у вис, онда је шегрт брзо морао да викне: „Брња, бара, кључеви“, а тако је бивало свако вече, чим шегрт уђе да господару преда кључеве, а тиме је доказао, да није ништа заборавио.

Тако је то било у старо време, дачас већ више нема ни Брње, ни оних кључева, само је још бара остала на своме староме месту, и како је непрестано шибају врбе и врбице из оближњег врбака, то је, да бог-ме бара наша знаменито и порасла.

ја осведоченог краснодушија вашег — почитатеља, и наживајући са уживленијем милости ваше нешесним обожавањем, с гљубочајшим почитанијем јесам и остајем молећи вас за вашу мени најмилију и безцену љубов; вас у уму, срдцу и духу имајући, носећи и љубећи, само за вашом љубови чезнећи и за вама као гуд трчајући —

Венијамин.

„Венијамине, то док добије мора се растопити!“ Он ми сигурно то није веровао, јер иначе не би јој ни послао; ал' наставих ја: Сад нек с' блиста у чаши руменике сјај. .! јер:

„цео свет нек зна
 да је љубиш — ти.“

У то дође баш Кузман, који, да бог-ме, о томе није смео ништ знати и ми одосмо на „чашу разговора“. Да смо се тако јако подбајет ил' боље рећи не подбајет „изразговарали“ о томе неће нико сумњати (кромје безумен). чим чује да ја нисам ни приметио кад су се њих двојица изгубили, а кад сам то приметио још сам био толико паметан да сам увидео па казао:

„дође доба да се иде — кући“.

Кренем се дакле и ја и то разуме се „и без збогом и без опроштаја“, ал' чим сам онако угрејан из бирц. . — хтедох рећи чим сам из онако угрејаног бирцуза изишао, приметим да почињем губити „јестаство говора“. Дуго

Мојој драгој.

„Да ти на сат купим
 ланчић око врата? . . .
 То буђелар брани! —
 те се мисли мани! . . .
 Али ако желиш
 боље што од злата,
 а ти брже руке
 мени око врата,
 па ће нам се рајска
 отворити врата,
 где је срећа веља,
 и без жутог злата!“

Др. Казбулбуц.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Мој пријатељ Н имао чир на нози испод колена; морао је да меће на њега кашицу и да га преврља. Тако је радио два дана, трећи дан рече: ух ала ми је тешко сагибати се!“ (дебео је човек). То чула његова мајушна ћерка Евица, пак ће рећи:

- Тата, ја ћу теби ногу везати.
- Па ајде, чедо моје.
- Е, ал нећу сада.
- Да каде?
- На оцеве.

Ленчица ма да је имала већ четир године, још је једнако у место: Њ говорила ц.

Синоћ је била нешто зловољна, нико није могао да јој угоди. Мати је запита:

— Хоћеш ли млека!

сам ишао и кад сам се осврнуо, опазим — да сам се заиста мало одмакао од бирцуза.

Онда сам први пут осетио шта је „права“ побожност. Чаробни звуци од звона баш су се утишали. . . Свеће у цркви као да и саме знају да су у цркви тако побожно гору, и баш кад ми лаки ветрић донесе бујни мирис од тамјана, а тихо као из далека разлеже се по ноћној тишини стара арија:

„ил' ме љуби, ил' ме се окани!“

Е, то ме је тако дирнуло да нисам могао даље да идем. Седнем на један камен и почнем мислити који је то глас? Мислио сам и мислио и на послетку — нисам ништ смислио, за то почнем певати: „зашто да се ја бринем, зашт' да се печалим?..“ и то у „јаћ-молу“ ал на једаред чујем где неко сасвим јасно викну: Јеси ли ти Павеле? То ми се име учинило било доста познатим, за то га и зовнем да дође к мени. Кад је дошао видим ја да је то један мој колега и да се и он „начупао“ од прилике као и ја, а кад сам му разјаснио зашто сам ја управо сео, и он се страшно „разнежио“ па сео до мене. Сад почнемо претресати политику и — сложимо се у томе, да је од куће до бирцуза много краћи пут, него од бирцуза до куће (и тиме да бог-ме доведемо инцидире у неприлику).

(Наставиће се.)

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

- Нецу.
— Хоћеш ли јабуку!
— Нецу.
— Хоћеш да идеш спавати?
— Нецу.

На то њена мало старија сестра, да јој се мало наруга, рече јој: што говориш све: „нецу!“ кажи једаред: „оцу“.

- Сад се Ленчица разгоропади и откреса им:
— Казала би ја већ оцу, али кад није код куце.

Мати заповеди старијем сину Марку да оде у другу собу где је висео сат на дувару, па да види колико је сати. Али мали Милан, ма да није још ни знао гледати на сат, отрча брзо у другу собу па се брзо и врати да матери јави ево ово:

- Мама, сат се уморио па му је стала шеталица.

Имали смо госта на ручку, а наш Јова био је и сад (као и обично) немиран. — Већ се и госту досадило, пак ће рећи Јови:

- Мор е, Јово што си тако немиран.

Нашем Јови као да је неправо било што му стран човек каже: „мор е!“ па му доскочи овако:

- Е па мор е не може бити увек мирно.

Је л' овако?

Ал' је слатко миловање,
за које се знаде!
Ал' слађе је блговање
што се крадом краде!!

С'тога ваљда, што већ ово
свако од нас знаде,
с'тог се ваљда у љубави
тако много — краде!

Др. Казбулбуц.

На покојне жене мирис.

Остао Грк удовач, па се оженио наново и узео младу жену.

Али свакога ручка и вечере беше свађе и грдње, јер млада жена не могла ни једно јело Грку по вољи да зготови. Грк је непрестано чангризао.

— Хеј море, не умеш ти онако да ми скуваш, као моја покојна жена што је умела. Онај мирис од јела, она красота! а ти све којекако, ал ни налик онако.

Млада жена трудила се и пазила бог зна како, само да му по вољи скува, али всује труд. Никад угодити. Непрестана грдња и псовка.

Једнога лепог дана деси се да јој је јело загорело.

— Хеј наопако! помисли кукавна жена. Шта ће сад тек рећи мој Грк, и како ли ће сад тек да ме измагарчи! До сада сам добро кувала, па му нисам могла да угодим, а сад је загорело и осећа се мирис; шта ће сад тек да ми каже!

Са страхом и трепетом донесе загорело јело на стô. Тек што Грк узме прву кашику, а он удари песницом о трпезу, али не срдито, него весело:

— Ха! — рече — ово је јело! Једва једанпут потрефи. То је оно што ја хоћу. Тако је моја покојна жена увек кувала. То је моје покојне жене мирис био увек! — Но, само кад си једанпут већ научила.

Честитка, искрењејшаја!

Мучило је Аву,
шта би казла Тати.
о његовом дану
На последак рече:
„Желим слатки Тата,
да поживиш много,
много, много лета! —
Ал' да стечеш себи
до године нове,
каквог младог, лепог,
повољног ми зета!

По немачком. Др. Казбулбуц.

Прић-Мија и богослов.

(Истинита ствар)

Покојни прић-Мија, бог да му душу прости, увек је приповедао, како је био у Карловци негда (то је било пре тридесетину и више година.)

Па се нигда није мого чуду начудити, шта је тамо видио.

„Отишао ја, причао прић-Мија, са господарем и малим господар-Мишом у Карловце. Е, брате, свашта сам ти ја тамо видио: двор, цркве и патријарка, био сам и у дворској башти.

Свуд ме водио господар, вели; Дед све добро разгледај, Мијо, и види, па да имаш шта причати кад кући дођемо.

Добро, господару, ни брите те! велим му ја.

Ту, брате, кад сам био у дворској башти, видим ти ја, знаш, нећш ми веровати, аман истина је, тако ми три прста! велик, одрастан момак, људа права: иде горе доле по стази, а све нешто чата, па чата

Питам ти господара:

А ко је то, господару? — Богословац, вели. О, људи божји, било ми је чудно, па га опет запитам: А, бога ти, Господару, а шта он то све чата и чата непрестано? Учи, вели, лекцију. Хм!, опет ћу ја, а јели то оно, зашто си малог господар Мишу толико воштио?

Јесте, вели. — А господару грешан Богу, а зашто си толико воштио дете? Та виш, колики је овај — ех! већ шта сам му рекао! па, реко, још није научио своју лекцију?

Ништа; опет ја ћутим, па кад смо се вратили, ха чекај, помислим, баш да ти кажем! Баш кад сам дош'о спрема њега, а ја ти њему окрешем: „Учи, учи, срећу ти твоју! А где ти је била младост? Сад си дошао, да учиш лекцију? Обриј'о си бркове и браду, па си дошао међ децу, сад ћеш да учиш лекцију!

Ал' виш, мој мали господар Миша већ из-
учио лекцију, па је сад шегрт! Ал се и освр-
тао, а нека га!“

Тако прић-Мија!

Ово се десило већ давно, али може се и сад де-
сити. Ништа није немогуће! Послао С. Гаврилов.

Једној „еманципираној“!

Кад би знала, селе,
шта ти цена губи,
видим ли те тако,
с' цигаром у зуби;
за извесно неби
у њој нашла сласти!

Сваки искрен пријан,
ово ће ти касти.

Др. Казбулбуц.

Не знају да кажу.

Дошле три прије у дућан, па хтеле да ишту за чак-
шире т. зв. „хозенцајга.“ Прије су биле помодарке, па
нису хтеле да ишту онако просто, већ „по моди.“ С тога
прва рече: „Дајте нам цајзифогла!“ Трговац, који је
био неки ђаволан, претварао се као да не разуме прију,
за то му друга рече: „Дајте, бога вам, цајзихозна!“ А кад
се трговац и сад учини да не разуме, рећи ће најпосле
трећа прија: „Не знају оне да кажу, већ знате, оне хоће
онога — есцајга за панталоне!“

Јовилим Прислушкивало.

Није опасно.

— Да л' да зовемо гђу Н. Н. са ћерима?
— Мани се молим те комедије!
— Право велиш и онако неће доћи; јер хоће да от-
путују.
— Е, кад је тако, онда их можеш позвати.

ИМ.

Почујте ме.

Шта смо ми?
Нисмо ништа!
Јесте ништа,
Кад бежимо
Са боришта.
Ал' кад се одупремо,
Па слободно напред гремо!
Да виш онда, ко смо ми!
Ко ће нам се, да противи?!
Ал' да напред гремо,
Главно је: не смео
Да с' међ' собом времо.

„Застава“ и „Браник“
Никако да с' сложе, —

У толико с' мање
С издајници гложе
Друго је контрола,
А друго је свађа;
А под свађом мора
Утонити лађа.
Зато браћо, маните се,
Маните се тога,
Јер ви добро знате,
Србину само
И овде и тамо
Једин' спас је — слога!

Жеравица.

С п а с а о с е.

— Фала богу ове сам се године избавио од комараца
у народној башти.

— Како то? По свој прилици си нашао какво сред-
ство против њих.

— Не то, него несам ни ишао ове године.

ИМ.

Б о ј и с е.

Жена: Овамо, онамо а ти скоро сваки дан долазиш
кући у зору.

Муж: Знаш жено мало ми је чудно да ноћу идем.

ИМ.

Има и других.

— Ви све говорите о неком магарцу, ваљда тек не
мислите мене?

— Боже сахрани, та има ваљда још магараца на
свету.

ИМ.

Ништа не чини.

— До сто врага то је, баш сад намазана клупа —
рећи ће господичић, који се уморио од шетње и сео, да
се одмори.

— Ништа не чини, господине, што Ви мене жалите
имам ја још боје а и времена — рећи ће мазало.

ИМ.

Новије књиге.

послате уредништву на приказ.

Немања. Историјска драма у 5 чинова. Написао М.
Цветић. (Наградила управа кр. срп. нар. позоришта са
1000 дина). Београд. У кр. срп. држ. штампарији. 1887.
Цена 1 фор.

Српска историја изведена у пет слика за ученике
основних школа. Накладом књижаре Браће Јовановића у
Панчеву. 1888. Цена 20 новч.

На странпутици. Приповетка из српског народног
живота. Написао Милутин Јакшић. У Н. Саду, српска
штампарија др. Свет. Милетића. 1887. Цена ?

Велики календар за вид са таблицама за прорачу-
нање камата; велика дутрија свију лозова 1888; таблице
за биљеговину, пошта, телеграфија. Издање браће М. По-
ловића у Н. Саду. Цена 50 новч.

Мој дед. Шаљива игра у три чина. Написао Мита Калић. У Новом Саду. Штампарија српске књижаре браће М. Поповића. 1887. Ово је 23. свеска „Зборника позоришних дела.“ Ову шаљиву игру Калићеву наградила је „Матица српска.“ На 8-ни стр. 82. Цена 30 новч.

Приповетке Хенрика Шенкјевича. С дозволом пишчевом превео с пољског Рајко. Издање српске књижаре и штамарије браће М. Поповића у Новом Саду. 1887. На 8-ни, стр. 234. Цена 90 новч. У овој су књизи ове приповетке: Стари слуга. — Цртице угљеном. — За хлебом. — Из паметара познањског учитеља.

Торонталска жупанија. Земљопис за III. разред српских основних школа. Издање књижаре Миливоја Каракашевића. У Сомбору. Штампано код Фердинанда Битермана. 1887. На 8-ни, стр. 31. Цена 12 новч. с мапом 20 новч. — Ова школска књига приређена је по најновијим званичним подацима, као и према наставном плану школеког савета и кр. уг. министарства просвете.

Омладина. Часопис за науку, књижевност и друштв. живот. Издаје „уједињена омладина.“ Излази двапут месечно у Београду. Уређује и одговара С. Кукић. Цена за све српске земље 12. — За чланове „ујед. Омл“ 6. — За остале земље 20 динара на годину.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА

ЉУБОМИРА П. НЕНАДОВИЋА

једанаест књига

могу се добити у штампарији А. Пајевића најнижом ценом за 3 ф. 50 новч.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЉУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

КАД МОРИ ЉУТИНА

рђаво се вари, споро се измењује материја, наваљује крв, код главобоље, несвестице, онда је лек Липманов карлсбадски кипећи прахак (Lippmann's Karlsbader Brausepulver). Добива се у кутујама по 60 новч. и 2 фор. у апотекама. 2—3

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ.

За одржање и пољепшање

ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

је

Дра Боте помада за лице

најбоље средство. Она уклања за најкраће време пеге, мрке флеке и свакојаке оспе у лицу. Сасвим је нешкодљива и иако се ова не прави од масти, то не проузрокује бубуљице на лицу. Цена једне тегле 1 фор., мала тегла 50 новч.

Дра Боте водица за умивање

особито добро средство да чува лице од бора и чини да лице постаје свежије и добије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главно стовариште за разашилање код произвађача

АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА, апот. у В. Бечкереку.

Главно стовариште у Новом Саду у трговини Панте Јовановића. — У Будапешти главни депо: *Josef Török, Königsgasse 12.* — У Темишвару апотеке *C. M. Jahner, Klausmann und Albert (Stadtapotheke), St. Tárcazy.* — У Колошвару *V. Tischler, Parfumerie.* — У Бел. Ст. Миклошу *Desid. Mészáros.*

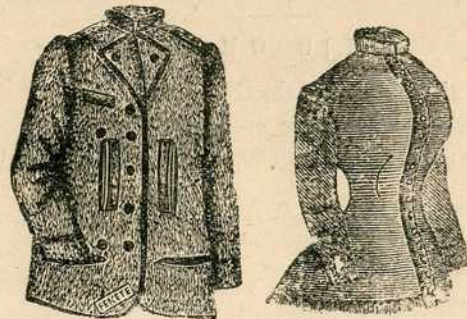
Само је онда прави наш производ, ако има горе насликана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеци АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА.

Наручбине са стране обављају се најбрже.

7—10

Само
1 ф. 80 н.

Влага, хладноћа!
не шкоди!

Непробојни, топли, трајни и за чудо јефтини су моји плетени вунени јакнови и особито добро стоје чојани и од лодна

„ГРАЂАНСКИ“ - ЈАКНОВИ

за јесен и зиму, за господу, госпође, дечаке и девојчице, све по истој цени од 1 ф. 80 н. у I. каквоћи плетени. Ови славни „грађански“ јакнови за сваког су човека најужнија одећа, и имамо га у овим бојама: пепељастих, мрких, мелираних, драп, бордо, плавих и црних. — Ко такву јакну има најбоље је од хладноће сачуван, јер се они приљубе уз тело, држе подједнаку топлоту и од драгоцене су вредности. Овим споменуте врсте има још две финије сорте:

Од fine зефирске вуне
густо исплетени и топли

3 ф. 25 н.

Од чоје и лодна у топ-
лој зимској каквоћи

5 ф. 10 н.

За меру доста је да нам се пошаље обим преију. — Разашилање са наплатом обавља само:

J. F E K E T E, Kleider-Versendung,

Wien, Hundstürmerstrasse № 18/19.

9—12